

EEN VRIJ HOOFDSTUK

Emma en Bighoorntje zaten op de rug van papa's grote draak en lieten zich door de lucht dragen. De wind blies om hun neus en snuit. De zon stond op het punt om onder te gaan. Kabouterstad baadde in roze avondlicht. Wat verderop trokken schapenwolkjes voorbij en ook zij kleurden roze door de avondgloed.

Bighoorntje leunde tegen Emma's buik. 'Dit is de op-
perste zaligheid,' zei het varkentje tevreden. 'Zo ziet vrij-
heid eruit.'

Emma sloeg haar armen om haar fabeldier. 'De vrij-
heid van mensen die vakantie hebben,' zei ze.

Morgen begon immers de paasvakantie. Twee hele we-
ken! En nu waren ze op weg naar de pizzeria van Luigi om
pizza voor de hele familie te halen. Precies wat je hoort te
doen op de eerste avond van de vakantie.

'Nu zijn jullie zo vrij als de schapenwolkjes,' beaamde
draak Henk.

Bighoorntje blies door zijn snuit. 'We zijn zelfs zo vrij
als de schapenwolkjes én de zon samen. Want Emmalietje
is mijn zon.'

'En jij bent mijn schapenwolkje,' zei Emma en met haar
wijsvinger prikte ze in zijn buik. Ze giechelden allebei.

De grote blauwe draak draaide zijn kop naar hen. 'Ben
ik ook je schapenwolkje?'

Emma streekte met haar hand over de warme huid van
de grote draak. 'Jou kan ik moeilijk een schaapje noemen.'

Een beetje mopperig vloog de draak verder. Hij wilde
ook best eens een schapenwolkje zijn.

'Maar jij bent wel altijd vrij, omdat je kunt vliegen,' zei
Emma.

'Vliegen is het allermooiste. Boven de wolken is de vrij-

heid grenzeloos,' zei de blauwe draak. 'Ik snap niet hoe jullie, niet-vliegers en rondlopers, het uithouden. Laten we er dan maar lekker van genieten, van onze vrijheid! Hou je vast, daar gaan we!' Blauwe drakelingen zijn uitstekende vliegers, dus deed Henk moeiteloos een paar salto's en daarna natuurlijk nog enkele dubbele salto's, want die kunstjes had hij zelf bedacht. Daarbij suisde hij rakelings langs een weidedraak. Emma gilde, maar de twee draken lachten. Weidedraken zijn erg aardig en ze zijn de meest voorkomende drakensoort in Kabouterstad. De zon was inmiddels ondergegaan en de lucht werd donker.

Toen was het zover ... De eerste vlieglichten sprongen aan. Als je ooit in Kabouterstad bent en de kans hebt om op een fabeldier te vliegen, dan moet je dit moment uitkiezen. Het is namelijk het heerlijkste moment van de dag.

In Kabouterstad zijn er gewone straatlantaarns, net zoals overal. Die schijnen in de nacht voor de mensen en voor alle fabeldieren die niet kunnen vliegen. Maar wat heb

je nog meer nodig in Kabouterstad? Licht voor de vliegende fabeldieren natuurlijk! Zo botsen draken en vogels, feeën en elfen en alle andere gevleugelde wezens 's nachts niet tegen elkaar.

De vlieglichten waren zo groot als voetballen. Overdag lagen ze op de straatlantaarns, in mandjes die speciaal daarvoor op de lantaarns gemonteerd waren. Zodra de zon onderging, flakkerden ze in allerlei kleuren op, waarna ze opstegen en langzaam door de lucht zweefden.

Emma en Bighoorntje keken met open mond naar de hemel boven Kabouterstad, die zich met vliegende lichten vulde. Fonkelend bleven die boven de daken hangen, alsof een onzichtbaar lint ze op hun plaats hield. Eigenlijk zag het eruit als een schitterende plattegrond van de stad. Dankzij de vlieglichtjes en hun verschillende kleuren wist elk vliegend fabeldier waar welke straat lag.

Henk moest wat langzamer vliegen in het donker, maar het was geweldig om tussen de vlieglichten te zweven. Toen Bighoorntje de pizzeria zag, begon zijn maag zo luid te knorren dat Emma moest lachen. Henk zette de landing in. Op dat moment kwam er een kleine bloemenfee aangevlogen met een boeket lelietjes-van-dalen in haar

hand. Ze keek niet naar rechts of links, en nog minder naar boven, maar vloog vrolijk door. Dankzij de vlieglichten kon Henk de kleine fee gelukkig zien. Hij remde bruusk af en vloog naar rechts, zodat ze niet zou schrikken. De fee vloog verder en had niet eens gemerkt dat ze net aan een botsing was ontsnapt.

Henk stak een klauw van zijn voorpoot op. ‘Als draken samen onderweg zijn, kunnen ze een behoorlijk wilde vliegstyl hebben. Maar als er andere vliegende fabeldieren in de buurt zijn, moet een draak hoffelijk en voorkomend vliegen,’ legde hij uit.

Emma glimlachte en streelde zijn nek, want die zin zei Henk wel vaker.

‘Je moet vooral uitkijken voor feeën. Die zijn altijd aan het dromen,’ zei de draak.

Het gezin Brix ging graag naar de pizzeria, want Luigi maakte de beste pizza’s van de stad. Maar de draak moest buiten wachten, want het was erg netjes bij Luigi en het gebeurde weleens dat Henk per ongeluk een tafellaken meetrok, waardoor alles wat op tafel stond op de grond viel of de tafel zelfs helemaal omkieperde.

Luigi en zijn fabeldier, Lollo de fatsoenooievaar, droegen allebei een zwart strikje. Emma was een beetje bang voor Lollo. Fatsoenooievaren zijn een beetje groter dan normale ooievaren en hebben ook een zwart-en-wit veren-

kleed. Ze zijn erg behulpzaam. Regelmatig bracht Lollo pizza’s naar de tafels of zocht een verdwenen portemonnee. In elk geval hechten fatsoenooievaren veel belang aan goed gedrag en verwachten ze dat iedereen zich net zo netjes gedraagt als zij.

Emma bestelde zeven pizza’s, waarvan drie voor Henk. Toen gingen ze aan tafel zitten wachten. Dat wil zeggen, Emma wachtte aan tafel. Bighoorntje wachtte onder de tafel, want daar had hij een kleine kobold ontdekt. Het varkentje en de kobold begonnen meteen vrolijk tikkertje te spelen. Per ongeluk streek Bighoorntje langs het been van een dame, die iets voelde kriebelen. Geschrokken sprong ze op, waardoor haar spaghetti op de grond viel.

‘Bighoorntje, nee!’ riep Emma ontdaan.

Lollo zag er geërgerd uit en verontschuldigde zich bij de mevrouw. Bighoorntje wilde zich ook verontschuldigen en toverde nieuwe spaghetti tevoorschijn. Met zijn hoorn kon hij immers eten toveren. Deze gave heette culinaire magie. Het varkentje deed echt zijn best, maar Emma zag meteen dat Lollo niet tevreden was.

‘Hier wordt alleen gegeten wat uit onze keuken komt,’ zei de ooievaar met zijn streng klepperende snavel. Hij wees naar een bordje aan de muur.

Lollo haalde stoffer en blik om de restjes pasta op te ve-gen, maar Bighoorntje was de spaghetti al van de grond aan het likken. Zoals het een varkentje betaamt, hield hij van etensresten.

Nu kwam ook Luigi uit de keuken gerend. Hij en zijn ooievaar riepen in koor: ‘Nee!’ Daarbij wezen ze naar een ander bordje aan de muur.

‘Wat ben je daar aan het doen?’ vroeg de fatsoenooievaar. ‘In een restaurant eet je niet van de grond. Nooit.’

Bighoorntje wilde weten waarom niet.

‘Dat doe je gewoon niet. Alleen zwijnen eten van de grond,’ zei Lollo met zijn krakende ooievaarsstem.

O-o, dat had hij beter niet kunnen zeggen! Geschrokken keek Emma naar haar fabeldier. Bighoorntje vond het een grote belediging als iemand varkenswoorden gebruikte om slechte dingen te zeggen. Er bestonden veel slechte varkenswoorden: ‘zwijn’, ‘vies varken’, ‘zwijnenstal’, ‘zwijnerij’ ... Bighoorntje werd erg boos als iemand ze gebruikte.

‘Als ik een zwijn ben, dan ben jij een ... een klaplopende klepperooievaar!’

‘Wat?!’ reageerde Lollo met gefronste wenkbrauwen. ‘Hoe durf je, jij barbaarse big!’

‘En jij dan, poeperige piepvogel!’ antwoordde Bighoorntje.

Nu had Lollo er genoeg van. Hij wees naar weer een ander bordje.

Met zijn snavel greep hij Bighoorntje bij zijn kraag en droeg hem naar de voordeur. 'Wie zich niet kan gedragen, moet buiten wachten,' zei hij.

'Laat Bighoorntje los!' riep Emma.

'Lollo, zet me neer!' riep Bighoorntje. 'Jij fladderig verenbeest!'

Luigi rende achter Lollo aan en zei dat zijn ooievaar gelijk had. De deur zwaaide open, Bighoorntje werd naar buiten gedragen en Emma rende erachteraan.

Henk keek geschrokken op. Hij had buiten zitten dutten. Er verscheen een diepe rimpel op zijn grote drakenvoorhoofd. 'Wat is hier aan de hand?' vroeg hij.

'Dit varken weet zich niet te gedragen,' zei Lollo.

'En de pizza's dan?' vroeg Henk onthutst.

'Voor jullie vandaag geen pizza. Zeg maar dank je wel tegen dit zwijntje hier,' zei Lollo, die nog steeds boos was. Toen liep het tweetal terug naar binnen.

Nou, dat was een mooi begin van de vakantie! Emma was boos op Luigi en Lollo omdat ze zo streng waren geweest. Maar ze was ook boos op haar fabeldier. 'Kun je je dan nooit aan de regels houden?' snauwde ze terwijl ze haar varkentje weer op de drakenrug zette.

'Ik zal het proberen, Emmalietje,' mompelde Bighoorntje.

Op de terugweg, ongeveer ter hoogte van het Fabel-

park, merkte Emma dat de lucht erg donker was, op een of andere manier te donker. Ze keek om zich heen.

'Er is iets vreemds aan de hand,' bromde de grote draak nu ook. Hij vertraagde. 'Het is zo donker.'

'Dat vind ik ook,' beaamde Emma.

'Misschien lijkt het alleen maar zo, omdat jullie honger hebben,' opperde Bighoorntje.

'Nee,' zei Henk. 'Ik heb altijd honger. Maar het is niet altijd zo donker.'

Zoef! Iets suisde rakelings langs het puntje van Emma's neus. Geschrokken deinsde Bighoorntje achteruit, waardoor hij met zijn hoorn haar neus raakte. Emma hoorde een klap die klonk alsof een vogel tegen een deur was gevlogen. Voor haar op Henks rug zag ze een klein groen feetje. Het feetje vloekte, schold en fladderde.